

Kifulladásig avagy az értelmiség árulása

Nem tudjuk, hányan ismerik az Utolsó éjjel című filmet, és benne Edward Norton filmtörténeti jelentőségű kulcsjelenetét. Monty, a drogdílerkedésért börtönbüntetésre ítélt főszereplő utolsó, a szabadban töltött éjszakáján kimegy a mosdóba, és a tükörrre egy "fuck you" feliratot lát felírva. Ez egy gondolati láncreakciót indít el benne: szerencsétlen sorsáért hibás mindenki az "angol nem beszélni" koreai zöldségestől az "apartheid"-gyémántokkal kereskedő haszid zsidókig, a magukat tőzsdecápának képzelő brókerektől saját gyászába süppedt apjáig.

Egy pokoli diszharmónia alakul ki, melyre egyetlen feloldás lehetséges: pusztuljon egész New York, és benne minden népcsoport és szubkultúra. Jöjjön a tisztítótűz - magatehetetlen dühében a filmbeli Monty mindent eltörölne, mert mindenkit hibásnak tart -, mely alól nincs kivétel, saját maga sem. A tükörbe nézve megpróbálja letörölni a feliratot, de nem lehet, nem tudja meg nem történtté tenni.

Hogyan jutottunk idáig? Az emberek tényleg ennyire korlátozottak, kérdezték ismerőseink a népszavazást követő napokban. A kormány nem "kommunikált", nem mondta el az embereknek világosan, hogy mi a helyzet - állapították meg művelt, diplomás emberfők. Elég lett volna újságot olvasni - válaszoltuk magunkban, és hát az emberek: ők racionálisan tudatlanok, sokan a reformok veszteségei, megint sokan pedig azt hiszik, hogy a reformok veszteségei. Mások politikailag mélyen elkötelezettek a jelenlegi kormánydallal szemben - nem is ez a része az érdekes a történetnek. A liberális demokráciában kis megkötéssel végül mindig a "nép"-nek van igaza, és senki nem kényszerítheti arra, hogy szándékaink szerint gondolkodjon vagy éppen ne gondolkodjon.

Az igazi felelősség azokat terheli, akikben a késő modernitás társadalmi munkamegosztása keretében az állampolgárok megbíznának, hogy orientálják őket szakpolitikai kérdésekben. A politikusokat és az értelmiséget.

A 2002 óta kormányzó pártok felelőssége vitathatatlan a jelenlegi gazdasági stagnálásáért és a nagy elosztórendszereket fenntarthatóbbá és igazságosabbá tevő reformok halogatásáért, sok esetben átgondolatlan előkészítéséért, és még több esetben ügyetlen végrehajtásáért. De a "szociális népszavazást" és következményeit nem lehet a nyakukba varrni, még azzal sem, hogy a korábbi ígérekkel ellentétben az MSZP korántsem "állt bele" ebbe a küzdelembe.

Az ilyen versengő stratégiai szituációkban hasznos felismerésekkel szolgálhat az alkalmazott matematika egyik területe, a játékelmélet. E szerint a népszavazás felfogható Orbán Viktor és a Fidesz tudatos stratégiájaként arra, hogy a kormánydalt belekényszerítse egy a játékelméletről ismert "anyagháborúba" (war of attrition). Ennek a lényege az, hogy aktuális és jövőbeni politikai tőkeállományának ismeretében, a 2010-es választási harcot időnek előtte megkezdni, tudván, hogy ellenfelének nincsenek meg a szükséges erőforrásai egy elhúzódó politikai polgárháborúhoz.

A Wikipédián a fogalomra példaként Grant tábornok stratégiáját hozzák fel az amerikai polgárháborúban: Az "északi" hadvezér ellenfele fejlettebb harcászati képességeit nyers erővel ellensúlyozta, melynek eredménye egy számára kedvezőtlen veszteség-arány, de végső soron győzelem lett. A fogalmat játékelméleti formában kidolgozó John Maynard Smith biológus ezt az állatok viselkedését megfigyelve azzal egészítette ki, hogy az anyagháború esetében az ellenfelek között egyáltalán nincs kommunikáció (lásd a Fidesz és kereszténydemokrata csatolmánya parlamenti kivonulása), vagy ha mégis van, akkor az valószínűleg az ellenfél megtévesztését szolgálja (reményt keltő, majd mégis eredménytelen egyeztetések például a Költségvetési Hivatalról).

A stratégia közvetlen következménye a politikai üzleti ciklus széthullása: a népszavazásokkal és EP-választással széttördelt négy év nem ad lehetőséget a kormánynak megannyira

hasznos, de népszerűtlen intézkedések bevezetésére, egyáltalán a kormányzásra. Ennek beláthatatlan következményei vannak és lesznek a magyar demokráciára nézve: 2010-ben esetlegesen kormányra kerülve a Fidesznek egy 1998-as reprízzel kell szembenéznie. Vagy hivatalos kormányprogrammá emeli a radikális adócsökkentés Matolcsy-féle programját, lenullázva ezzel a konvergenciaprogram eredményeit, gyors úton rálépve a költségvetési összeomlás felé vezető 2000-es útra, vagy a választási ígéretek megszegését követő súlyos hitelességvesztés árán megint szakértő bábokat emel a kormányba, hogy elvigyék a csendes kiigazítás balháját.

Az összeomlás felé araszoló nyugdíjrendszer, a félrekezelte egészségügy és a nemzetközileg versenyképtelenné váló oktatás mellett azonban Orbán poszt-kádári populizmusa csak népszerű lehet, de tartós nem: ahogy az MSZP-ben 2006 késő tavaszán, úgy a Fideszben is el fog jönni az ébredés pillanata.

De ahogy Monty esetében nem áruló barátnője jelentette minden probléma gyökerét, úgy korántsem vezethető vissza az ország jelenlegi állapota egyetlen ősbűnre, Orbán Viktor "hatalom-akaráására". Sőt, elfogadva Downs megközelítését, akár azt is mondhatnánk, hogy egy politikustól a stratégia választási győzelemre való optimalizálása éppenséggel az egyetlen racionális cselekvés.

Ez persze nem jelenti a politika felmentését, sőt, a felelős állampolgár eszményére épülő demokráciát a mindent megoldó illetékes elvtárs lakossági fórumává süllyesztő több évtizedes "nemzeti peticionizmus" okozta kárt nehéz lenne túlbecsülni. Jó példa erre az a hatvanas bácsi például, aki Hatvan mellett fuvarozva minket arról panaszkodott, hogy "Kádár azt ígérte, hogy azért lesz az M3-as, hogy a vidéki ember is felmehessen Pestre. Ehhez képest mi van most: fizetőssé tették." Az érvelés aligha vehető komolyan, de jelzésértékű arra vonatkozólag, hogy milyen közeget kell megnyerni a reformok ügyének.

De a paternalizmus - azaz emberek "megvédése" az emelkedő energia- vagy gyógyszeráraktól - következménye egyfajta kizorítási hatás megjelenése is. A politika kétségtelen gyengeségeinek kizárólagos ostromozása érdektelenné teszi és ellustítja saját szerepeinek ellátásában a civil társadalom, a hivatásrendek és az üzleti szféra képviselőit, akik ahelyett, hogy feladatokat követelnének maguknak az onnipotens államtól, saját szférájukba zárkoznak el a közéleti szerepvállalás elől.

Márpedig a komplex társadalmakban a tévében beszélő fejek politikai felelőssége a közéleti ügyekben nagyobb, mint az egyszeri állampolgáré, ahogy a pék felelőssége is nagyobb a vásárlóénál abban, hogy ne legyen mérgező a kenyér. A társadalmi elit nem bújhat el a felelősségvállalás elől, márpedig a népszavazás épp egy ilyen fontos "fellépési" lehetőség lett volna a szakpolitikai szakértőknek, és a náluk tágabban értelmezett véleményformáló értelmiségnek, a diplomás osztálynak: jogászoknak, orvosoknak, egyetemi oktatóknak, nagyvállalkozóknak. Nekik kellett volna egy megtépzott hitelességű kormány helyett és mellett a hidegfejű racionalitást képviselni a vitákban.

A népszavazási kampányban e helyett az értelmiségi "szabadon lebegés" és a burjánzó nonszensz egy új fokát tapasztalhattuk meg. Kezdődött az egész a józan ésszel bátran dacoló

Alkotmánybíróság döntésével, mely szerint a vizitdíj, a napidíj meg a tandíj nem költségvetési kérdés. A veszélyes precedenst a taláros testület is érezte, amikor némi fáziskéséssel nemrégiben kimondta, hogy "komolytalan, végrehajthatatlan, a funkciójával ellentétes célra népszavazást nem lehet tartani". Ezt persze eddig is tudtuk: az alkotmány szerint nem lehetett volna népszavazást tartani a kormány programjáról sem. És akkor miért is kérne Fricz Tamás új alkotmányt a népek, ha az igazi baj az, hogy az egyébként működő régit nem használjuk.

Az Ab tehát eljátszotta a maga szerepét a lefelé tartó spirálban, de a kampányban nem csak a pártok és a magát harmadik erőnek képzelő államfő szerepelt le dodonai, hoztam is meg nem is nyilatkozataival. Az érdemi vitákat elsunnyogták a magukat "apolitikusnak" beállító, de inkább csak a pozíciójukat és nyugalmukat féltő szakértelmiségiek, akik "hallgatolágos beleegyezéssel" támogatták a Fidesz kampányát. Ennél is súlyosabb azonban a szűken értelmezett oktató, kutató, közíró értelmiség felelőssége, amiért - szemben a 2006-os kampány előtti relatív józansággal - ezúttal veszélyesebbnek látták az ügyel-bajjal, de mégiscsak az ország modernizálása irányába törekvő reformokat, mint a 14. havi nyugdíj paternalista jövőképét.

A vonatkozó cikkek listájával oldalakat lehetne megtölteni, de a jelenséget érzékeltetendő most mégis emeljünk ki három, Orbán Viktor melletti szemellenzős elkötelezettséggel nem vádolható szerzőt, akik egyben három manapság oly jellemző értelmiségi attitűd képviselői is. E három érzemény-komplexumot kereszteljük el most a sértett balerina, a Hollywood-politológia és a nosztalgikus ó-baloldali pozíciójának.

A reformközgazdász értelmiség egyik legtöbbet szereplő képviselője, Lengyel László a sértett balerina helyzetéből beszél és írja tele a nyilvánosságot. Lengyel a prototípusa annak az értelmiséginek, aki korábban a szociálliberális politikai elittel való smúzolásból merítette írásai "bennfentes" legitimációját. Lengyel ma számára érhetetlen mellőzöttségét csatornázza át frusztrált röpirataiba. Emellett az értelmiségi szerepből jócskán kilépve titkos puccsvacsorát szervez, ahol a koalíciós politikusok torkán a saját "kinyírni Gyurcsányt" édességét igyekszik lenyomni, a politikai mozgolódás felelősségének vállalása nélkül.

A magyarországi "deklínológia"¹ vezető szakértője képes arra a bravúrra, hogy egyazon cikkben lamentáljon a "megengedő paternalizmus, összekacsintó normakerülés, többletteljesítmény nélkül kapott állami kompenzáció" felett, és vádolja reformdiktatúrával azt a kormányt, amely a fair play meghirdetésével kemény szabályozási és puha kommunikációs eszközökkel éppen ezen mentalitás ellen kíván fellépni.

Lengyel "veszedelmesnek" tartotta a 2006-os választások előtti áfa-csökkentést, mivel az "nem megtakarításra és óvatosságra, hanem fogyasztásra és költekezésre-eladósodásra ösztönzött", és aggasztónak, hogy az ország egy "harmadik korrupciós hullámba" lépett.² De egy szava sincs a Fidesz újra elővett radikális adó- és járulékcsökkentés retorikájához vagy az orosz és nyugati pénzügyi cégekénél sokkal kevésbé látványos, de mindennapi korrupcióhoz, a hálapénzhez. Lengyel László Boba Fett álhatosságával kereste a Gyurcsányszauruszt (?) végül leszúró Brutust (??) a magyar politikában, de mi szívesen hallgattuk volna inkább kiállítását az orvosi csalásokat kiszűrő kórházi napidíj mellett.

A Hollywood-politológia lényege, hogy a politikai konfliktusokat, társadalompolitikai döntéseket kizárólag a személyes küzdelem kategóriában értelmezik Alien v. Predator, Terminátor 1 v. Terminator 2. E típus egyik legszínvonalasabb képviselője Tölgyessy Péter is exponálta magát a népszavazás kapcsán: a voksolás nem szakpolitikai kérdésekről vagy két alternatív vízió összehasonlásáról szólt, hanem szerinte valójában a baloldal legmélyebb törésvonalát feszegette. A hazai Hollywood-politológia kiemelkedő alakja vizsgálódását rendszerint személyi kérdésekre (szabadon idézve: a választások előtt 10-12 hónappal esedékes a kormányfői poszton a személycsere) és párterőviszonyokra (az MDF nélkül is kétharmad közeli győzelme lehet a Fidesznek 2010-ben) összpontosítja, sajátosan átértelmezve a felelős értelmiségi pozícióját. Egyfajta elidegenült nézőként a politikára mint gladiátorok harcára, nem mint az ország sorsát befolyásoló közéletre tekint. Ebből a szerepfelfogásból persze logikusan következik, hogy mindegy, hogy melyik fél akarata érvényesül. Tölgyessy, visszaélve a néző, hallgató, olvasó bizalmával, mindezt ráadásul olyan közgazdasági képtelenségekkel tetézi, mint hogy a költségvetés helyzete és a reformok között nem állt fenn valódi ok-okozati összefüggés (erre ellenpéldaként elég a veszteséges és kihasználatlan MÁV-szárnnyvonalak ügyét felhozni).

A népszavazás kapcsán előtérbe került egy újabb, sokat látott értelmiségi érzelmvilág, a nosztalgikus ó-baloldali póza. Ők a baloldalt nem a társadalmi igazságosság céljával, hanem annak megvalósításának korábban használt eszközeivel, a szakszervezetekkel, a korporatizmussal, a felelősséget el nem váró szociális segélyezéssel azonosítják. Ez a nyolcszázalékos német Die Linke útja, olyan globalizáció-szkeptikus fordulaté, melyre nemcsak a brit, de a francia, spanyol vagy német szociáldemokráciában sem lenne lehetőség.

A nosztalgikus ó-baloldaliakra gyakran jellemző a mainstream szociáldemokráciával kapcsolatos megalapozatlan közhelyek "tudományos" rangra emelése. Túlságosa magas labda lenne, ha itt Tamás Gáspár Miklós bőségesen áradó publicisztikájából idéznénk. Ezért itt hadd utaljunk Tamás Pálra, akitől az ó-baloldali nosztalgia ez idáig távol állt. Tamás szerint az MSZP-nek ideológiai fordulatra volna szüksége, mondván "ha ők maguk nem is baloldaliak, de a szavazóik igen".³ A mondat mögött álló bonyolult gondolatcsomó szétfejtését kezdhethetnénk azzal, hogy a kormány reformpolitikája a legtöbb - az SZDSZ által érdemben nem befolyásolt - területen tökéletesen belesimul a ma uralkodó harmadikutas szociáldemokrata mainstreambe. Legyen szó a munkanélküli segély álláskeresési támogatássá alakításáról, a fejlesztési részhozzájárulásról vagy a kórházi struktúra átszervezéséről, a kormány nem tett mást, mint hogy tettekre fordította az olyan modern szociáldemokrata gumicsontokat, mint a rugalmas biztonság, a humán tőkébe való befektetés és az esélyegyenlőség.

Ezzel egyébként maga Tamás Pál is egyetértett - legalábbis 2002-ben: az akkor hatalomra került Medgyessy-Gyurcsány-féle harmadikutas szárny véleménye szerint "inkább egy nyugat-európai típusú mai szociáldemokrácia ideológiáját, csomagját, viselkedésmódját próbálta megtestesíteni. Már az elmúlt néhány évben is. És a nyugat-európai szociáldemokrácia pedig valamilyen értelemben vett föl liberális elemeket."⁴

Miközben az említett szerzők esetleg gyanúsíthatóak lehetnének azzal, hogy politológiai vagy szociológiai megközelítésük, vagy esetleg ideológiai elkötelezettségük okán nem tudnak azonosulni a sommásan, ezért tévesen a neoliberális címke alatt összevont reformokkal, ez már nehezen állhatna a magyar közgazdászéletre. A reformok egy részének háttérében álló

hatékony- és piacelvű mentalitást az első mikroökonómia-kurzussal magukba szívó fiatal közgazdászok és a kapukon belüli munkanélküliséggel, hiánnyal-pazarlással együtt létező szocializmust saját tapasztalatuk alapján elvető idősebb pályatársaik kihúzták magukat a népszavazási kampány megpróbáltatásai alól. Tisztelet a kivételnek, de az egyetemi és szakmai előadásokon versenyről, felelősségről, öngondoskodásról, megtakarításról papoló gazdasági szakemberek a Kopits György-típusú nemzetközi hírű kutatóktól a makroelemzőkig, az ismert jobboldali értelmiségiekből álló, de a kapitalista éthoszt felvállaló Közjó és Kapitalizmus Intézettől a reálgazdasági szakemberekig jellemzően exkuzálták magukat ebből a népszavazást kísérő par excellence gazdaságfilozófiai diskurzusból.

Csak feltételezhetjük, hogy mindennek háttérében egyfajta önáltató (vagy éppen a foglalkoztatójuk által előírt) "pártatlansági" ideológia áll. Amúgy sem túl lélekemelő dolog egy platformra kerülni egy népszerűtlen kormánnyal, így legalább nem kell sokat hezitálni, ha találunk rajtunk kívül álló kifogást, hogy miért ne kelljen ezt megtenni. Ugyanez a mentalitás érvényesül negatíve a Fidesz Münchhausen báró ihlette gazdaságpolitikai elképzeléseivel kapcsolatban is. Itthon kevesen merik kimondani az IMF regionális vezetőjével együtt, hogy a hitelességét lassan visszanyerő gazdaságpolitika számára jelenleg nem pozitív perspektíva egy drasztikus és általános adószintcsökkentés. Erdős Tibor akadémikus szakmai érvekkel is alátámasztotta ezt a pozíciót: a Laffer-görbén alapuló illuzionista-állam-ellenes fundamentalista gazdaságpolitika nem más, mint voodoo közgazdaságtan.

Mivel töltötték fel mindeközben a kurrens sajtót a közgazdászok? A forint lebegtetési sávjának eltörlésével foglalkozó cikkekkel, aminek a jelenlegi árfolyamtendenciák alapján semmi gyakorlati gazdasági jelentősége nincs, politikai viszont annál inkább: nem jelentett ugyanis mást, mint az euró bevezetésének újabb elhalasztását, s ezáltal a kormány majdani bűnlajstromának meghosszabbítását.

De a Monty-körképnek ezzel még nincs vége. Felemlégethetjük a pártpolitikai küzdelemtől megtisztított (azaz végső soron politikamentes) és a képviseleti demokráciát aláásó "más" politika kialakításán fáradozó védegyleteseket. De addig is, amíg államelnök után szigorúan pártpolitika-mentesen egy új "Keleti Svájc" típusú alkotmányt is adnak az országnak, tekintetünket már jobbra is fordíthatjuk...

...hogyan lássuk ahogy a 300 forintos "fizetős" egészségügy ellen "Új egészségügy = magyar holokauszt" feliratok alatt éppen tüntetést szervez a helyi "intelligencia" (még szerencse, hogy itt van nekünk a hálapénz, ez az olcsóbb és igazságosabb megoldás). A hallgatói önkormányzat gyászos szerepvállalása már önmagában megkérdőjelezi, hogy egy elitváltással kinőhetnénk a politikai gyerekkorból, míg a rektorok a háziorvosokkal szemben legalább odáig eljutottak, hogy saját gazdasági érdeküket felismerjék. A habot ezen a tortán az olyan "független" nagyvállalkozók jelentik, mint Demján Sándor vagy a Bayer Zsolt-féle "polgári" Magyar Hírlapot finanszírozó Széles Gábor, akik - miután vállalkozói érdekképviseleti sapkájukban kikövetelték a közszféra látványos kiadás- és létszámcsökkentését - most a szükségszerűen stagnáló gazdaságra és csökkenő reálbérekre tesznek olyan megjegyzéseket, mint hogy Magyarország az "elkövetkező tíz-tizenöt évben az unió legszegényebb állama lesz".

A látszatra "felelős" magyar elit valóságban cinikus szerepfelfogását jól összefoglalja az uniós

akadályokba ütközött húszszázalékos filmes adókedvezménnyel kapcsolatos Demján-nyilatkozat. Segítenek-e a kormánynak a brüsszeli lobbizásban, kérdezték a Figyelő újságírói (véltetően abból a feltételezésből kiindulva, hogy ehhez üzleti érdekük fűződik). "Úgy gondolom, ez nem a mi feladatunk. A kormány feladata, hogy a törvényeknek érvényt szerezzen, ha már ilyen felelőtlen volt" - válaszolta Demján.

Az értelmiség árulása nem abban áll, hogy nem azonosul száz százalékgig a kormány elveivel és tetteivel, vagy éppen a vizitdíj és társai konkrét megvalósításával. Senki, így a kormányfő vagy a kabinet sem tévedhetetlen, így ilyesmit számon kérni az értelmiségen botorság is lenne. Önáltatás ugyanakkor azt gondolni, hogy a hallgatás vagy az egyet ide, egyet oda középbe beszélés nem egyenlő az oldalváltással. A népszavazás ugyanis valóban több volt, mint döntés néhány tízmilliárd forintról.

Az igen és a nem két eltérő társadalmi víziót jelképezett. És bár gyakran hallottunk elmékedéseket arról, hogy "lehet más a politika", jelenleg valójában ez a két valódi alternatíva. Egy, a globalizációtól elzárkózó "magyar" útét, melyben a népet a spirituális vezető erőfeszítések nélkül vezeti el a hétszázalékos növekedés és az ingyensör álmvilágába, vagy skandináv példára a sok kínlódással és a globalizációhoz való alkalmazkodással járó felemelkedés ösvényét.

Ennyiben az igen és a nem potenciális táborai sokkal szélesebb, mint a jelenlegi kormánypártok, illetve a Fidesz táborai. Ez az utóbbi esetben világossá is vált: az "egy a táborba" Orbán Viktor mellé felsorakozott a magyar szellemi élet krémje, a szélsőjobb oldali Munkáspárttól Cser Ágnesig, Kutya úrtól az egykori társadalompolitikai tagozatos Sipos Józsefig. A "nem" mellett ugyanakkor csak néha-néha hallatszott egy-két józan hang, Losoncz Miklósé, Bauer Tamásé, a Magyar Narancs és az Élet és Irodalom szerkesztőségi cikkei vagy Tóta W. Árpádé, akik nyilvánvalóan saját önbecsülésük (és nem a kormány) miatt nem maradtak csendben, ellentétben szaktársaik többségével. Ez utóbbiak részéről a hallgatás beleegyezés volt, a passzivitás pedig az orbáni populista stratégia tudatos-öntudatlan támogatása. Nem árt, ha felismerjük: az ízlés alapon passzív rezisztenciába húzódozó értelmiségiek, a politikával szembeni hangoztatott undor, a csőcseléktől való félelem miatt a közéletből kivonuló, gondolkodni rest félművelt magyar elit, amely felerősíti a sértett balerinák, a Hollywood-politológusok és a nosztalgikus ó-baloldaliak hangját; ez az intellektuális közállapot jelenti Orbán anyagháborújának legnagyobb sikerét. Abban az irracionális mezőben, ahová Orbán kormányozta a jobboldalt - magával rántva az országot is -, elemi érdeke, hogy ne az észérvekkel érvelő értelmes beszéd legyen az uralkodó. Szomorúan mondhatjuk, a népszavazás bebizonyította: nem az.

Az anyagháború a játékelméletben nem hoz minden esetben nyereséget az erősebb induló helyzetben lévő fél számára. Ha mindkét oldal nagyobb tétet tesz meg, mint a nyereség összege, az erősebb fél éppenséggel csak kisebb vereséget szenved el, mint ellenfele. Ez persze nem más, mint a pirruszi győzelem egy szofisztikáltabb megfogalmazása, amire az elméletnek külön szava is van: "pusztító helyzet". Mindkét szereplő vesz, és nincs nyertes. A magyar kontextusban ez a politikai intézmények és szereplők iránt még meglévő bizalom gyors elpárolgása, az állampolgárokat orientáló, megbízható véleményeket kínáló értelmiség végzetes hitelességvesztése, mindennek nyomán pedig káosz, és az ürbe benyomuló

szélsőséges populizmus. Kölcsönösen biztosított megsemmisülés, ami nem csak angolul rövidül MAD-re. Nyomják, nyomjuk, egyre lejjebb és lejjebb, nem Gyurcsányt, nem az MSZP-t: az országot. Kifulladásig.

DESSEWFFY TIBOR-SEBŐK MIKLÓS

2008. március 21. – Élet és Irodalom